

Celoštátna súťažná prehliadka divadla mladých
Súčasť 87. ročníka súťaží divadelných súborov – Scénickej žatvy

EXIT 09

festivalový denník číslo 2.

zvonček

Ctení spolužiaci, vážený pedagogický zbor, zástupcovia rady rodičov.

Na tomto mieste mal byť pôvodne obsah rubriky Zvonček. Bohužiaľ nestane sa tak. Na vine je nepochopenie zo strany mojich spolužiakov. Bohužiaľ môj nadmerný intelekt a súťaživá povaha spôsobujú závisť zo strany mojich spolužiakov. Musím sa úprimne priznať, že napríklad od spolužiaka Trnku som podobný postoj očakával, no že jeho spojencom bude aj Fehérová, to ma skutočne šokuje. V bufete som jej vždy doplatil päťdesiat centov na bagetu. A toto je odmena? Musím skonštatovať, že ako najmladší účastník zájazdu som sa stal obeťou šikanovania.

Napríklad príklad:

Bol som to ja, kto ako prvý vystúpil zo školského autobusu. Bol som to ja, kto sa prvý nahlásil vedúcemu zájazdu. Bol som to ja, kto bol schopný nastáňovať sa do ubytovacích priestorov. No napriek tomu som bol nútený zaujať zjavne najnevýhodnejšie lôžko v izbe. Hlavu mám prakticky rovno pod oknom, takže počas dnešnej rannej búrky som to bol ja, na koho agresívne dopadali dažďové kvapky. Navyše, lôžko je na moju postavu vo vývoji príkrátke, takže môj jemný spánok je pravidelne rušený krčmi v ľavom lýtku.

Lôžkom som znevýhodnený i ohľadom skutočnosti, že pokým ja zdieľam lôžko sám, spolužiak Trnka sa môže pritulíť k páňovi učiteľovi Dachovi.

Celá táto situácia negatívne vplyva na môj zdravý duševný a psychický vývoj.

Svoju nevôľu voči mojej osobe mi dáva najavo i spolužiačka Fehérová. Počas sobotnej večere sa začala smiať. Pýtal som sa jej na dôvod, no odpoveď som nedostal. Z jej pohľadu však bolo jasné, že terčom jej výsmechu som ja. Táto skutočnosť je o to šokujúcejšia, že predchádzajúci večer mi počas našej spoločnej cesty na internát zjedla viac než polovicu olovrantu, ktorú som si pár minút predtým zakúpil.

Verím, že uvedené skutočnosti vás presvedčili, že moje psychologické rozpoloženie mi jednoducho neumožňuje prispieť do rubriky Zvonček. Nezriekam sa však zodpovednosti. Uvedomujem si, že príslušník slovenskej mládeže musí byť silný a ani takýto teror ho nesmie zlomiť. Začínam preto proaktívne hľadať exit z EXIT-u 09. Jeho lokalizáciu očakávam dnes v podvečerných hodinách.

MIRKO CVÍFELHOFER

slohová
práca

téma
odpovedajú pukán, ditte,
dachó

V čom sa líši divadlo mladých od divadla dospelých?

MIRON PUKAN

Divadlo mladých vnímam ako medzičlánok alebo možno presnejšie povedané most od detského divadla (príp. detského recitačného kolektívu, tvorivej dramatiky a pod.), ktoré rozvíja imagináciu dieťaťa, jeho ničím nenahraditeľný, špecificky autentický svet k divadlu dospelých. Nie je jednoduché určiť, kde sa rozprestiera riečisko vymedzujúce túto kategóriu, kde sú jeho mantinely, hranice. Rovnako nie je jednoduché stanoviť, čo (mám na mysli sumu estetických, divadelných prostriedkov) spomínajú kategóriu tvorí i dotvára. Nazdávam sa však, že ho možno chápať ako významnú prestupovú stanicu, akési železničné rázcestie, ktoré mladému človeku ukazuje ďalšie – možno aj – alternatívne cesty nielen svetom divadelného umenia.

MICHAL DITTE

Sú tam nejaké rozdiely. Napríklad vo veku, výške a šírke účinkujúcich. V divadle dospelých je napríklad viac mužov, v divadle mladých zase viac dievčat. Mladí majú menej scénografie, menej skúseností a viac energie v nočných divadelných zábavách. Dospelí majú naproti

tomu veľa očakávaní, ambícií a menej piercingov. V rozdieloch medzi divadlom dospelých a divadlom mladých by som mohol pokračovať azda ešte na troch listoch vo formáte A4. Ale k čomu by to bolo dobré? Divadlo mladých by malo rovnako ako divadlo dospelých reagovať na súčasnosť, mladí možno o čosi neohrabanejšie, ale o to revolučnejšie než dospelí, nuž ale... viem ja?

MIROSLAV DACHO

Líši sa, nelíši sa? V čom sa líši? Azda ako kedy a ktoré od ktorého... A má sa líšiť? Just nech sa nelíši, nech sa oplodňuje, nech sa prelína, nech splyva ako spermia s vajíčkom v jedno, v dieťa mocné divadelné, ktoré porastie ako z vody. Nech matkou je mu divadlo dospelých, matkou starostlivou, poznajúcou tradíciu, zákutia i zákulisia, matkou dbajúcou o bezpečnosť. Nech otcom je mu divadlo mladých, otcom zhýralým, vášnivým, odbojným, akčným a aktívnym, otcom hormónmi nabitým. Divadelníci a divadlá, spájajte sa, zlučujte a plodte, vzájomne sa geneticky ovplyvňujte a na rozdiely nehľadte, lež čo vás spája, vyhľadajte. Promiskuita je tou správnou cestou. Nech vás na nej rozkoš sprevádza. Čo Tália spojila, človek nech nerozdeľuje. Amen.

PS: Nech mi je táto divadelná sexuálna revolúcia odpustená.

Žalobaba žaluje

ZÁHADNÉ ZMIZNUTIE SUPERAGENTA 00 NA SLOVENSKU

// ferko – drgonec – meszároš // petr meszároš // ds gav // levice

Andrej Ferko patril v 70. rokoch k popredným a divácky žiadaným tvorcom študentského divadla. Jeho maloformistické hry v podtextoch, provokujúcich náznakoch hasili divácky smäd po politickej kritických narážkach na našu vtedajšiu socialistickú prítomnosť.

Divadelným súborom GAV z Levíc inscenované Záhadne zmiznutie superagentu 00 bolo napísané autorom na začiatku 90. rokov – už v zmenených spoločensko-politických pomeroch. Nesie však v sebe všetky charakteristické prvky a overené postupy autorovej poetiky z predkapitalistickej doby. Jedno je zásadne iné. Nepracuje už s narážkami, otvorene pomenúva, nepracuje s náznakom, podtextom, nevy povedaným, ale tušeným. Svoju výpoveď k vtedajšej čerstvo poprevratovej prítomnosti zaodel do podoby špiónážnej „bondovskej“ paródie. Paroduje sa Bond, ale i tato doba. Pre tento žáner je príznačné, že veľmi rýchlo starne. Staré texty nutne potrebujú revitalizáciu - aktualizáciu. A uvedomili si to aj levickí insce-

nátori. Ich miera aktualizácie nevniešala do vyvetraného textu dostatočne razantnú životodarnú žieravú silu aktuálnej spoločenskej kritiky, urgentnejšie témy, ktoré si „užívame,“ ktoré nás deprimujú a štvú.

Škoda, že sa aktualizácia zľahka dotkla niektorých konzumných nešvárov slovenského insitného kapitalizmu. Rovnako naše europôsobenie je komentovanou iba informáciou o eurách či hymne, a nie o interesantných kauzách, resp. aj kauzách zo školstva, čo by bolo tiež výbornou cestou pre túto partiu mladých divadelníkov. Napokon čas nekompromisne poodhalil aj iné slabiny Ferkovho textu, ktoré nemohli inscenátori zmierniť ani škrtnami a ktorých by sa znieslo i viac. Napr. kauza Freud, Oppenheimer, Banič atď. sú už vystrieľané karty. Možno text mohla reinkarnovať rozsiahlejšia a hlbšia textová úprava. Možno. A možno by bola najschodnejšia cesta napísať si vlastný autorský text. Mám veľmi silný pocit, že súbor by to dokázal. Bezrad-

nosť všemocných agentov CIA nad slovenskou letorou sa hralo, ako inak, a smrteľne vážne, i keď nie vždy v rovnako presnom hereckom dodržiavaní zvolenej polohy. Občas sa priveľa a bez významu kričalo, búchalo, nepointovali sa situácie. Citácie filmovej muziky boli nielen predelmi medzi výstupmi, ale pomáhali rozbíjať aj temporytmický útlm, ktorým bolo poznačené predstavenie. A aj keď sa elán a odhodlanie agenta 00 malo postupne rúcať ako domček z karát, nemal svojou rezignáciou nakaziť aj predstavenie, ktoré aj napriek mnohým umne a vtipne vystavaným situáciám, nezasiahol svojím „telom“ i „duchom“ ani dobu, ani nás divákov, tak dôrazne, ako by si to doba i my zaslúžili. Causa temporytmus! A dovoľm si znova podsunúť svoje ďalšie svoje osobné presvedčenie, že na to má nielen režisér, ale aj súbor svojimi dispozíciami.

ALŽBETA VEREŠPEJOVÁ

**Rozhovor s režisérom a dramaturgom
Petrom Meszárošom, ktorý nechal
so svojimi študentmi zmiznúť
Superagenta 00.**

Parodií na akčných hrdinov, je veľké množstvo. Je Záhadne zmiznutie... do istej miery i paródiou na paródiu?

To nie. Hoci so mnou nemusí každý súhlasiť, ja si myslím, že dobrých textov pre kategóriu stredoškolského divadla je na Slovensku dosť málo. Podotýkam dobrých textov. Balastu a parodií na paródiu je množstvo, no nájst mieru medzi únosnou paródiou, ktorá sa možno snaží aj o určitú výpovednú hodnotu a lacným humorom je dosť ťažké. Ja som vždy rád, keď sa objaví text, s ktorým sa dá pracovať.

DS GAV, Levice vznikol najmä pre potreby imatrikulačných slávností. Mysleli ste vôbec na to, že sa dostanete na takú prehliadku akou je EXIT09.

Ako sa to vezme. Primárne však tvoríme vždy na imatrikulačky. Je u nás totiž dobrým zvykom počas týchto slávností uviesť takéto ucelené divadelné predstavenie a nie revuálny program. Keďže sme škola ľudia sa neustále obmieňajú. Každý rok vzniká nová skupina hercov. Aj polovica tých, ktorí tu hrali už nie sú študentmi školy, keďže zmaturovali a sú prijatí na vysoké školy. Vzniká to teda najmä pre potreby imatrikulačného predstavenia.

Na celoslovenskom kole prehliadky sa zúčastňujete prvýkrát. To je na program k imatrikulačkám slušný úspech. Čakali ste, že inscenácia zarezonuje až takto?

To, že sa prihlasujeme na prehliadky, súvisí s pozitívnymi ohlasmi, ktoré sa začali objavovať aj mimo školu. Nás vždy potešilo, už keď sme z okresu postúpili na kraj. Teraz sa nám prvýkrát podarilo postúpiť ešte vyššie. Prišli sme si to sem vychutnať, učiť sa a užívať si takúto atmosféru.

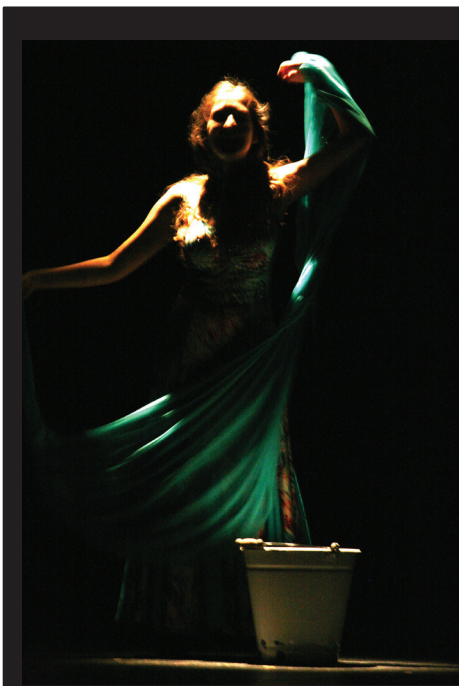
Za rozhovor ďakuje MIRO ZWIEFELHOFER

Žalobaba žaluje

MEMENTO MORI // Lucia šulová
// Lucia šulová // ds jednosmerka // levice

MEMENTO MORI ALEBO NECH SMRŤ ODPOČÍVA V POKOJI

Téma života a smrti je najčastejšou a najprirodzenejšou dramaturgickou líniou väčšiny divadelných hier od vzniku divadla. Zaujala aj nádejnú autorku nedávno založeného divadelného súboru Jednosmerka z Levíc. Mladá a nepochybne talentovaná Lucia Šulová sa pokúsila napísať vlastný autorský text, v ktorom ústredným konfliktom je súboj medzi mladou starorímskou ženou Kornéliou, ktorá sa má vydať za Marca Aurélia a fatalistickou Smrťou, ktorá si pre ňu prichádza v stave opojenia otráveným vínom. Ambiciózny text, ktorý v piatich obrazoch presunie dej hry z antiky až do súčasnosti, modeluje rozličné dramatické situácie, v ktorých Kornélia ukoristí Smrť (presýpacie) hodiny času a stane sa tak nesmrteľnou, aby v závere hry ako niekoľkotisícročná to olutovala a stala sa Smrťou sama. Nesmierna vôľa autorky a zároveň hlavnej protagonistky súboru však pri inscenovaní tejto veľmi náročnej témy narazila na pochopiteľnú

neskúsenosť a bezradnosť vo všetkých výrazových prostriedkoch inscenácie. Tak, ako sa text hry potácal medzi veršovaný-

mi kvázi antickými a civilnými replikami, rovnako aj jednoduchá, ale indiferentná scéna (lavica s dekou), i chaotické a „žánrovo“ neujasnené herectvo rozkladalo inscenáciu na množstvo rôznorodých javiskových výstupov s rôznym emocionálnym a (ne)dramatickým nábojom, ktorým však chýbala inscenačná jednota, napätie a/alebo premyslená štylizácia. Problematické bolo aj používanie symbolov (kosa, hodiny, šatka...) a nadužívanie nedefinovateľnej gestikulácie a akoby choreografického tanca. Absentovali aj výraznejšie motivácie a mimika pri vytváraní vzťahov oboch hlavných postáv. Medzi pozitívne črty tohto smelého javiskového projektu patrilo cieleňé svietenie (na studňu času – vedro) a opakujúce sa zvuky (kvapky) znázorňujúce posun času. Divadlu, resp. autorky by určite prospelo zoznámenie sa so základnými stavebnými prvkami dramatického textu, s inscenačnými postupmi a najmä prácou s hercom, ktoré by členky súboru patrične zorientovalo.

JÁN FAKLA

Rozhovor s Luciou Šulovou a Zuzanou Garaiovou, tvorkyňami inscenácie Memento mori.

Ako vznikol nápad na túto inscenáciu?

Lucia: Obe sme si povedali, že chceme nejaké predstavenie. My dve spolu. Sme spolužiačky, aj na ZUŠ spolu chodíme. Memento mori bolo z núdze. Nevedeli sme nájsť žiadny text pre dve herečky v našom veku, tak sme si napísali vlastný.

A kto ho písal?

Lucia: Ja. Ale dotvárali sme ho spoločne. Zlé bolo, že sme nemali vlastného režiséra, a preto nám veľa vecí ušlo.

Zuzana: Všetko vzniklo spontánne. Či už tento nápad, alebo to, že chceme ísť niekde hrať. Nemali sme sa kde učiť, lebo sme tento rok len začínali. Všetko, čo sme našli, nám poradili učitelia na ZUŠ, alebo na rozboroch na súťažiach.

Prečo téma smrti?

Lucia: Mala som dva nápady. Chcela som urobiť buď rozhovory so smrťou, lebo takéto teologické veci ma vždy lákali, alebo som chcela niečo s duchmi, čo nevyšlo. Toto sa nejakým spôsobom vykryštalizovalo, že z toho vznikol nejaký dej a nejaké predstavenie, tak som to dala prečítať Zuzke a ona povedala, že môže byť. Tak sme na tom potom pracovali a teraz je z toho toto.

Zuzana: Veľakrát sa to menilo, lebo spočiatku to bolo veľmi dlhé, potom sme niečo vymenili, niečo odhodili, niečo sme pridali, malo to dlhý vývoj.

Lucia: Ja som to asi sedemkrát prepisovala od základov.

Mali ste sa s kým poradiť?

Zuzana: Spočiatku ani nie.

Lucia: Po okres sme to robili samé, potom už s nami robil náš učiteľ zo ZUŠ a tiež sme stávali na tom, čo nám povedali na prehliadkach.

Máte pripravené niečo do budúceho školského roka?

Zuzana: Chceme zatiaľ, uvidíme, čo prinesie čas.

Lucia: Niečo sa už črtá, ale zatiaľ je to veľmi hmlisté, preto nechcem prezrádzať. Poučila som sa na svojich chybách, tak sa ich pokúsím odstrániť.

Zhovárala sa DÁRIA FEHÉROVÁ

Žalobaba žaluje

PLEŠATÁ SPEVÁČKA // eugen ionesco
// renáta kögelová // ds zuš ldo // liptovský hrádok

NEABSURDNÝ IONESCO

Ionescove texty, označené nemeckým teoretikom Esslinom – okrem ďalších tvorcov patriacich do tejto poetologickej línie

– atribútom absurdná dráma sa pomerne často objavujú na amatérskej i profesionálnej scéne. Zrejme preto, že ponúkajú výrazný interpretačný potenciál pre hereckú kreáciu a možno aj preto, že sa ľahko inscenujú, keďže absurditu – aspoň sa to tak javí – možno vytvárať akýmkoľvek spôsobom v intenciách: všetko je možné a dovolené. Platí to však iba zdanlivo! Dokumentuje to inscenácia Plešivej speváčky DS ZUŠ z Liptovského Hrádku, v ktorej sa jej tvorcovia usilovali popasovať sa s atraktívnou predlohou. Škoda len, že táto inscenácia ostala visieť v poetologicky nejasne formulovaných súradniciach. Vlastný, osobitný interpretačný vklad bol skôr brzdou než hnacím motorom celkového zmyslu diela. To, že inscenátori dotvorili postavu reprezentujúcu hojdajúce sa a chvíľami atakujúce Hodiny a zvonček, somnambulnú Plešatú speváčku a Veliteľa požiarnikov stvárňovala žena, v danom prípade ne-

vypovedá o sémantickom geste divadelného predstavenia. Rovnako k inscenačnej čistote neprispela ani scénografická zložka (žiarovky rozličnej veľkosti, kefy, kosák a kladivo asociujúce napr. politický systém, mandalovský obraz a pod.) či hudobné a spevné motívy, ktoré viac emocionálne ako dramatotvorne podfarbovali jednotlivé mizanscény.

Z hľadiska inscenačnej poetiky najrozporupnejším segmentom divadelného tvaru sa javí herecká tvorba. Rozrôznosť štýlov v hereckej práci (exponovaná štylizácia, karikovanie, exaltovanie výrazu, chvíľami pseudorealizmus) spôsobili mátež pri recepcii, v dôsledku čoho mal divák problém, akou cestou sa má vydať pri dekódovaní neraz vykonštruovaných symbolov, divadelných znakov. Škoda, pretože od takto disponovaného súboru by sa očakávalo viac. Možno inokedy...

MIRON PUKAN

**Rozhovor s Renátou Kögelovou,
režisérkou inscenácie
Plešatá speváčka.**

Kto prišiel s nápadom inscenovať Ionesca?

Nebol to môj nápad. Prišli s tým deti.

Ako si na to zareagovala?

Uf. Asi tak.

Bolo to náročné?

Keď som si tú hru prvýkrát prečítala, povedala som si, že je to hovadina a toto v živote nechcem robiť. A nakoniec som to spravila.

Ako dlho ste na tom robili?

Tri mesiace.

Aké sú to decká?

Z Liptovského Hrádku, zo Základnej umeleckej školy. Je to zmiešaný kolektív, máme tam štyridsaťročného muža, čiže od 15-16 rokov po 45.

Povedz nám niečo o postave toho muža, ktorý tam visí a tiká. Aká bola jeho úloha?

Jeho úlohou bolo robiť hodiny.

O čom je pre teba táto hra?

O čom je pre teba?

Ja sa pýtam teba.

O čom je pre mňa, to som vyjadrila, to, čo je pre vás, to ste videli.

Vieš to vyjadriť konkrétne?

Ja sa vyjadrujem divadlom.

Zhovárala sa **DÁRIA FEHÉROVÁ**

Žalobaba žaluje

SILA VLASOV // nina sadur
// dušan bajin // študentské divadlo ff pu // prešov

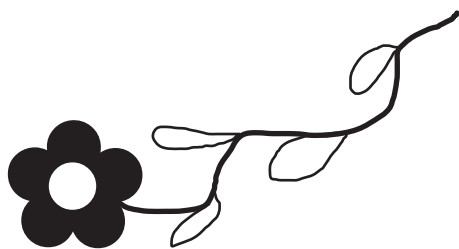
OCHABNUTÁ SILA VLASOV

Študenti Filozofickej fakulty Prešovskej univerzity pod vedením profesionálneho režiséra Dušana Bajina uverili v silu Sily vlasov Niny Sadur. Vieru pretavili do inscenácie s rovnomenným názvom. Pravda, vznikla ako výsledok workshopu, čiže jej zámer bol pôvodne iný než reprezentatívny divadelný tvar – inscenačný celok. Tento fakt neslúži ako alibi, ale ako vysvetlenie súvislostí. Sadurovej hra je na vzdelávacie účely celkom vhodná – jest možno skúšať budovanie základných situácií, priučiť sa pohybovej štylizácii, hľadať výrazové prostriedky svojráznej poetiky Sily vlasov. Komplikácie – „s vypadávaním vlasov“ – nastávajú, ak sa mení výsledok cvičenia na uzatvorenú kompozíciu. Sadurovej hra je príbehom, kompozíciou, výpoveďou v podstate banálna. V tomto ju nasledovala i prešovská inscenácia. Súbor disponovaný držal sa skôr herectva typov v rovine príliš všeobecnej. Rozpaky podporili ne-

presnosti v nástupoch, zmätočnosť v používaní znakov a symbolov. A tak výpoveď vlasov, hrdinov hry o človeku, pohľad na ľudskú bytosť „spoza rohu“ či „z temena hlavy“ do jej vnútra ostal prázdny sťa lebka plešatej speváčky.

MIROSLAV DACHO

pred tabuľou

Rozhovor s Dušanom Bajinom,
režisérom inscenácie Sila vlasov.

Súčasná ruská dráma je mimoriadne populárna. Prečo ste sa rozhodli pre text Niny Sadur?

Videl som niekoľko inscenácií tejto autorky a mimoriadne ma lákalo ju inscenovať. Hľadali sme text, ktorý by dal jednotlivým hercom zhruba rovnaký priestor. Sme ochotnícky súbor, a teda nemôžeme stavať inscenácie na hereckých hviezdach. V tom nám tento text mimoriadne vyhovoval.

To bol jediný dôvod?

Nie, nie. Vyhovovalo nám, že je to v podstate anekdota, ktorá má pointu a nesnaží sa hrať na nejaké veľké umenie. Je zaujímavá aj svojou špecifickou obyčajnou neobyčajnosťou.

Ktorá z tém obsiahnutých v texte bola pre Vás najzaujímavejšia?

Je to najmä o láske. Stará láska odchádza a prichádza nová. Ide o to, ako sa s tým človek vyrovná. Všetci ju hľadáme, stretávame, objavujeme. Človek môže mať istotu, lásku, či vzťah, ale vždy nájde niečo zaujímavejšie. Vždy túžime po tom, čo nemáme.

Vy pracujete i s profesionálnymi divadlami. V čom vidíte klady práce s ochotníckym súborom?

Je to neuveriteľne príjemné. Netlačia ma termínmi, financiami, ani všemožnými rozmarmi rôznych hereckých hviezd. Tu sú ľudia, ktorí majú radi divadlo, chcú tvoriť a pracujú s chuťou. Potom sa inak robí, myslí, aj duchovne žije. Je to značná duševná očista.

Za rozhovor ďakuje MIRO ZWIEFELHOFER.

obsadenie zborovne

MIRON PUKAN

Funkcia:

- » Riaditeľ diagnostického centra pre deti a mládež s poruchami divadelného správania

Oblúbený citát:

- » „Hasta la vista, abstrakcionista.“

ALŽBETA VEREŠPEJOVÁ

Funkcia:

- » Zástupkyňa riaditeľa a okresná meto-
dička pre hereckú autenticnosť

Oblúbený citát:

- » „Zahraj to ešte raz, Sam.“

JÁN FAKLA

Funkcia:

- » Predseda inšpekcie ministerstva brá-
ničných vecí

Oblúbený citát:

- » „Burn, baby, burn.“

MICHAL DITTE

Funkcia:

- » Obvodný tajomník pre zdravú textua-
litu detí a mládeže

Oblúbený citát:

- » „Já ti ho tam našróbujú...“

MIROSLAV DACHO

Funkcia:

- » Odborný gestér projektu

Oblúbený citát:

- » „Už ma obklúčili smrteľné stony...“

slohová práca

ZÁHADNÉ ZMIZNUTIE SUPERAGENTA 00 NA SLOVENSKU

Alžbeta Verešpejová: Študentský život má svoje Absurdistany.

Petr Meszároš: Naučili sa to cez noc a nacvičili prakticky v autobuse.

Ján Fakla: Toto celé predstavenie?

MEMENTO MORI

Michal Ditte: Veľkými písmenami si zapíš do denníka, že si bola na celoštátnej prehliadke s Memento mori.

Miro Dacho: Memento celoštátna prehliadka.

Michal Ditte: Rozvíjaš jednu drobnú etudu na 40 minút. Milka Vášaryová by to dala na 40 minút. . . v Levoči.

(. . .) Tým, ako ste to hrali vážne, to bolo ešte viac komické.

(. . .) Je to veľa na jedného človeka: herečka, režisérka, dramatička, a určite si aj vedúca zázjazu.

Miron Pukan: Ja som mal z vašej inscenácie obrovskú hlavu mäteže.

PLEŠATÁ SPEVÁČKA

Michal Ditte: Vnímam to ako masturbáciu. (Všeobecný smiech.) To sa bežne používa.

(Nieкто hlučne vojde.)

Miro Dacho: A masturbáciu môžeme prerušiť.

Miro Dacho: By som si tak zašpiritizoval. . . Ktovie, čo sa skrýva pod plešinou tej speváčky.

SILA VLASOV

Miro Dacho: Treba oceniť dramaturgiu festivalu, že rovno po Plešatej speváčke zaradili Silu vlasov. Hoci mi je ľúto, že to nehodnotí pán Fakla (veľavýznamne sa zadáva na hlavu Jána Faklu).

Miron Pukan: Takto na javisku geniálne vyzeráť, ďakujem vám veľmi pekne.

Ján Fakla: Čiže skutočnosť je horšia.

Herečka: Nie je to tým, kedy sme išli spať, tu sa niečo deje.

Dušan Bajin: Nechcem sa tváriť, že sme najlepší, nie sme žiadni horenosi. Sme úplne super a ďakujeme, že sme prišli.

D. F. a M. Z.

tiráže

Festivalový denník EXIT 09, 2. číslo
Šéfredaktorka: Dariuška Fehérová, šiestačka
Redaktor: Mirko Zwiefelhofer, tretíak
Jazyková redakcia: predstieraná
Grafická úprava: Samuško Trnka, repetent
Foto: Miruška Majorošová, tretiačka
Vydáva: MsKS Levoča
Náklad: 100 kusov, samostatne nepredajné